

Zsir tábornok és a többiek

Néhány, barna csík a bődön legalján,
ahol oldala az aljával találkozik,
s a keserves kanál kaparó nyoma:
Zsir tábornok iti állomásozik.
Ehes tankcsapdák verték szét hadát,
ott maszatolt a gyerek örömmön,
most átcsoportosít, ki tudja, hová:
nálunk üres a bődön.

A stelázsín horpadi stanicli-sor,
Liszt tábornok nyomát belepte már a por,
ahogy Moszkváig Napoleon nyomát
és gárdistáit a hó eltemette . . .
A pincében néhány forgács maradt csak,
s a balta ásít nagybúsan felette,
Fa tábornok ki tudja, hol loholt:
nálunk bizony sehol.

Óh édes emlék, cuppogó mese,
úgy lüktet a szíven, mint homlokokon a dudor:
ebben a dobozban volt az ünnepünk,
tán két kiló is; édes, fehér, cukor . . .
S'ott fönn a dróton a szalonna lógott,
karácsony körül sonka, borda is,
a sarokban bab, a polcokon befőtt . . .
A mi spájszunknál nincsen temetőbb.

Ez csupa egyszerű szó, ez nem poézis:
stelázsí, stanicli, spájsz és bődön . . .
még csak nem is szép és magyar szavak
és nincs lendület, csak elfáradt közöny.
Mióta tábornok lett a krumplileves,
a falat kolbász, a tegnapi kenyér,
már régesrégen túl vagyok azon,
hogy a sok szép szó vajjon mennyit ér . . .

A régi spájszi renden ez fakadt virágul,
a föld volt hivatta, vagy tán a gyökér?
Vagy a tavasztól nem kapott leget,
lehet . . . de tudni ugyan mit ér?
A tábornokok megnyerték a csatát,
nekem sok sose volt, a keveset unom,
s ha jól esik, hej! bődönt, zsákot, drótot
és ezt az egész spájszot felrugom!

GÁL LÁSZLÓ